

Z OBSAHU	Uchovávat si neklid ženoucí k Bohu a k lidem. Homilie Svatého otce Františka	04
	Není láska jako láska. Svátá Terezie od Dítěte Ježíše a svaté Tváře	07
	Hrozí nám opět nástup komunismu?	08
	Pokoj v rodině. Zásady zdravé výchovy	13

TRADICE OTCŮ

Z kázání svatého biskupa Augustina o pastýřích (354–430)

Mé ovce bloudí po všech horách, po všech pahorcích, po celé zemi se rozprchly. Co znamená: Po celé zemi se rozprchly? Jdou za vším pozemským, mají zálibu v tom, co se na zemi blýská. Nechtějí zemřít, aby tak byl jejich život skryt v Kristu. Po celé zemi, protože milují pozemské věci a protože bludné ovce jsou rozptýlené po celé zemi. A ačkoli jsou na různých místech, zrodila je všechny jediná matka – pýcha. Právě tak jako všechny věrné křesťany rozptýlené po celé zemi zrodila naše jediná matka, obecná Církev.

Není potom divu, že zatímco pýcha plodí roztržky, láska plodí jednotu. Právě matka všech, Církev, a právě pastýř v ní přeče všude hledá ty, kdo bloudí, posiluje ty, kdo jsou slabí, léčí ty, kdo jsou neduživí, obvazuje ty, kdo jsou ranění, jedněm pomáhá z toho, druhým z onoho, aniž by se navzájem znali. Ona je ovšem zná všechny, neboť se prostírá všude.

Církev je tedy jako vinná réva, která se rozrůstá na všechny strany, zatímco ti rozptýlení jsou jako neužitečné suché kletí, které vinař právem odřezává, neboť nenese žádné plody. Činí to proto, aby révu očistil, ne aby ji zmrzačil. A tak ty suché ratolesti zůstanou tam, kde byly odříznuty, réva však roste do všech stran. A vinař ví jak o větvích, které na révě zůstaly, tak o těch, které leží pod ní, protože byly odříznuty.

Volá však zbloudilé zpátky. Vždyť i u olomených větvích apoštol říká: *Bůh je dost mocný, aby je znovu narouboval.* Ať už mluvíme o ovcích, které zabloudily od stáda, nebo o větvích odříznutých od kmene révy, Bůh má jistě stejnou moc zavolat ovce zpátky i naroubovat ratolesti znovu na kmen; je přece nejvyšší pastýř a je pravý vinař.

Giusto di Giovanni de' Menabuoi: Svoření Adama a Evy (1370). Foto: <http://easyweb.easynet.co.uk>

Jednota v odlišnosti

Dnes se v západní společnosti preferuje teorie takzvané rovnosti. Ale často právě rovnost – její nesprávné chápání – je to, co vyvolává největší nerovnost. To se stává, když se pak v důsledku „rovnosti“, „stejnosti“ nerespektuje jinakost, nerespektuje se jiný názor. Protože z každodenní zkušenosti víme, že absolutní rovnost už v malé skupině, ve společenství není možná. Každý člověk, tak jako každý list na stromě, je individuum, je jiný a je třeba ho respektovat. A právě tato odlišnost, tato jinakost dělá společenství společenstvím, umožňuje jednotu v odlišnosti. Pravá jednota mezi lidmi je

možná jen tam, kde se respektuje odlišnost, kde se odlišnost nezakrývá, kde se odlišnost nekamufluje. Pak je ještě hlubší úroveň jednoty; je to úroveň, která plodí, která je plodná. To je jednota mezi dvěma odlišnými, ale doplňujícími se jedinci, například mezi mužem a ženou. Dva stejní se nedoplňují, ti jdou vedle sebe, mohou si pomáhat, což je však jiné než doplňovat se. Muž potřebuje ženu a žena muže, jiným způsobem (a nejen sexuálně) než muž muže nebo žena ženu. Není možné tato společenství postavit na jednu úroveň.

Dokončení na str. 3

Foto: <http://pilulasliturgicas.blogspot.cz>

Sto tisíc lidí se na Svatopetrském náměstí spolu s papežem modlilo za mír

V sobotu 7. září vyvrcholil na náměstí sv. Petra za účasti 100 tisíc lidí Den půstu a modliteb za mír v Sýrii, na Blízkém východě a na celém světě. Čtyři hodiny trvající působivá modlitební vigilie vedená papežem Františkem začala v 19 hodin. Již půldruhé hodiny předtím v prostorách kolonády Svatopetrského náměstí udělovalo padesát kněží svátost smíření. Vigilie byla zahájena zpěvem hymnu *Veni Creator*, poté byla přinesena a uctěna mariánská ikona *Salus populi romani*. Následoval růženec, promluva Svatého otce a eucharistická adorace zakončená svátostným požehnáním.

Papež František se ve své promluvě mimo jiné ptal: „Je možné vydat se jinou cestou? Můžeme vyjít z této spirály bolesti a smrti? Můžeme se naučit znovu kráčet cestami pokoje? S prosbou o pomoc Boží před mateřským zrakem *Salus populi romani*, Královny míru, chci odpovědět: Ano, je to možné pro všechny! Tento večer bych rád, abychom ze všech částí země křičeli: Ano, je to možné všem! A dokonce bych chtěl, aby každý z nás, od nejmenšího po největšího, až k těm, kdo jsou povoláni vládnout národům, odpověděli: Ano, chceme to! Moje křesťanská víra mne vybízí hledět na Kříž! Jak bych si přál, aby všichni muži a ženy dobré vůle na chvíli pohlédli na Kříž! Tam je možné číst odpověď Boha; tam se na násilí neodpovědělo násilím, na smrt se neodpovědělo jazykem smrti. V tichu Kříže umlká řinčení zbraní a mluví jazyk smíření, odpuštění, dialogu a pokoje. Chtěl bych prosit tento večer Pána, abychom my křesťané, bratři jiných náboženských vyznání, každý muž a žena dobré vůle mocně křičeli: násilí a válka není nikdy cestou míru! [...] pohled na bolest svého bratra a nepřidávej další bolest, zadrž svoji ruku, obnov rozbitou harmonii, a to nikoli střetem, ale setkáním! Ať skončí lomoz zbraní!“

RaVat

Evropa: Protikřesťanská agresivita roste

Dokumentační středisko pro netoleranci a diskriminaci křesťanů sdělilo, že v uplynulých šesti letech shromáždilo téměř tisíc případů diskriminace. Nejnovějším případem je žhářský útok na luterský kostel v Garbsenu u Hannoveru. Kostel byl v noci na 30. července téměř zcela zničen. Údaje o pachatelích, kteří způsobili škodu asi jeden milion euro, nebyly dosud sděleny.

Ve Španělsku byli zadrženi čtyři mladiství, kteří jsou podezřelí ze žhářského útoku na katolický kostel v Castellónu u Valencie z 5. července. Kromě toho jsou španělské kostely poškozovány agresivními nápisy, jako např. „Jediný zářící kostel/Církev je ten, který hoří“.

Na evropských výstavách se objevují rouhavá zobrazení, jako ukřižované kuře (Wiener Neustadt). (Obdobně na výstavě na Pražských jatkách, uváděné bývalým ministrem zahraničí Schwarzenbergem, ukřižované prase. RC). Na italském internetu jsou k mání plakáty s nápisem „Maria měla jít na potrat“.

Kathnet

Německo: Matky potřebují zastání

Novinářka Birgit Kelle uveřejnila článek o ponižujícím přístupu německých mužů k ženám, které zůstávají doma a vychovávají děti. Nyní své teze rozšířila do knihy s názvem *Dann mach doch die Bluse zu*, která patrně bude bestsellerem. Paní Kelle vyjadřuje politování, že žena vychovávající děti se musí za svůj styl života stále omlouvat. Ukazuje se, že debaty o „sexismu“ vůbec nejdu k jádru problému a muži a ženy mluví mimoběžně. Dokonce ani ženy nejsou zajedno. Starý feminismus přinesl německým ženám právní rovnost, ale moderním ženám už nemá co říci; naopak je komanduje. *Gender mainstreaming* se snaží odstranit rozdíly mezi muži a ženami, ale přinesl více zmatku než úspěchů. Je čas postavit se proti „bláznivému rovnostářství“: muži a ženy jsou rozdílní a je to tak dobře.

V Německu se zuřivě diskutuje o ženských kvótách, o místech v jeslích, o sexismu atd. Ale skutečný skandál je, že ženy vychovávající děti jsou označovány za hloupé. Proč vlastně? Je přece právem každé ženy žít tak, aby byla šťastná. Nemluvil kdysi feminismus právě o tom? Po cestě k rovným právům se cosi ztratilo; totiž radost ženy z toho, že je žena. Ženy, které jsou rády matkami, nemají v Německu žádné lobby.

Kathnet

Chyba v minulém čísle

V minulém čísle *RC Monitoru* v článku Latinskoamerická teologie osvobození byla zaměněna data narození a úmrtí Xaviera Zubirioho a Ignacia Ellacurí. Xavier Zubiri žil v letech 1898–1983, Ignacio Ellacuría v letech 1930–1989.

RC Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz nebo na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>. Zde se také můžete zaregistrovat, máte-li zájem o pravidelné zasílání zpráv e-mailem. Periodikum je distribuováno zdarma a lze jej v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zaslaným darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 20 Kč, což za rok činí 440 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplať. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Čenstochovská ikona putující od oceánu k oceánu zamířila do Ameriky

Začala druhá etapa putování „od oceánu k oceánu“ kolem světa na obranu života. Ve středu 21. srpna se kopie ikony Panny Marie Čenstochovské vypravila do Ameriky.

Matka Boží putovala z Gdaňsku přes Mnichov do Washingtonu. Doprovázel ji Lech Kowalewski, zástupce mezinárodního sdružení „Od oceánu k oceánu“. Po příjezdu do Ameriky byla svěřena do péče P. Petera Westa, místopředsedy organizace Human Life International, která bude na putování ikony v Americe dohlížet.

Oficiální uvítací ceremoniál ve Spojených státech amerických proběhl 24. srpna na ostrově svatého Klimenta na řece Potomac v Marylandu. První angličtí osadníci zde přistáli 25. března 1634 (svátek Zvěstování Panny Marie a Den posvátnosti lidského života). Usadili se zde po pokojném vyjednávání s místními obyvateli. Patronem ostrova je papež svatý Kliment I. Jde o první katolickou farnost v USA. Zde se také slavila první katolická mše v anglo-amerických koloniích.

Čenstochovská ikona bude putovat po Severní Americe až do 1. listopadu 2014. Nejprve by měla putovat podél východního pobřeží USA a navštívit Baltimore, Germantown, Lexington Park, Gainesville, Annandale, Warrenton a Front Royal ve státě Maryland. Zastaví se také na několika místech v Kanadě. Pak se ikona vypraví do Delaware, Pennsylvanie, New Jersey, New Yorku a potom do dalších států až na pobřeží Pacifiku. „Od oceánu k oceánu“ tentokrát znamená od Atlantiku k Pacifiku.

Na podzim příštího roku ikona Panny Marie zamíří na jih – do Mexika. V nejbližší době se také začne plánovat její návštěva Jižní Ameriky.

HLI

Další zprávy najdete na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>.

Dokončení ze str. 1

Dnešní liberální humanismus, jenž vyústil v absolutizování individuálních práv (už méně povinností), jde důsledně po své cestě a dospívá dokonce k absolutizování jakýchkoli homosexuálních tendencí u jedince. Vychází to z jeho chápání společnosti, která je podle něj sestavena jen z oddělených jednotlivců, ne z pevných skupin, tedy rodin.

Když čteme jednu z nejstarších knih zaznamenávající kromě Božích zásahů do dějin i chování jednotlivých lidí, i lidí jako davu, tedy Starý zákon, musíme konstatovat, že lidské ctnosti i neřesti se moc nezměnily, dokonce můžeme říct, že se nezměnily vůbec. Změnil se pouze kontext, v němž se projevují. V tomto směru žádná takzvaná evoluce neexistuje. Kdybychom vývoj spatřovali v tom, že co bylo kdysi špatné, dnes už špatné není, velmi rychle by ve společnosti nastal nezměrný chaos a rozklad. Proto tvrdíme, že co bylo zlem a hříchem ve Starém a Novém zákoně, v celé tradici katolické církve, to takovým zůstalo i dnes a zůstane navždycky.

Už Starý zákon zdůrazňoval zodpovědnost jednotlivce za celý národ, za každého bližního, nejen za svou osobní spásu a svatost. Chování jednoho ovlivňuje chování druhého; a to jak pozitivně, tak i negativně. Nikdo nežije na osamoceném ostrově. Způsob, jak se někdo chová, nemůže být pro druhé úplně indiferentní. Určitě není. Proto má společnost podporovat takové vzorce chování, které pozitivně ovlivňují ostatní obyvatele. Víme, že nejsme dokonalí, že jsme poznamenáni prvotním hříchem a jsme více náchylní k egoismu a sobectví než k oběti a altruismu. Proto potřebujeme pomoc od druhých, pomoc zvenku, proto jsou potřebná i určitá omezení. K tomu nám Bůh dal příkázání, abychom se podle nich řídili, a pomáhá nám při tom svými svátostmi. Nelze očekávat, že každá naše touha, každý podnět musí být splněny. Bylo by to jako řeka, která se vylévá z koryta, zaplavuje a ničí.

To bylo jedno ze svědectví, jež měl přinést a jsem přesvědčen, že i přinesl Pochod pro rodinu, který se uskutečnil v sobotu 17. srpna 2013 v Praze.

Mons. Ladislav Hučko

biskup Apoštolského exarchátu Řeckokatolické církve v České republice

SLOVO KNĚZE

Je po prázdninách, po dovolených. Měli bychom být odpočatí, naladěni a s chutí se pustit do své práce či služby. Snad to u mnohých tak je. Pokud jde o mne – mám smutek. Radost mi kalí situace na Blízkém východě: občanská válka v Sýrii, více jak 4 miliony uprchlíků ze svých domovů, narůstající počet mrtvých. Velká část obětí jsou naši bratři a sestry v Kristu...

Kdo rozpoutal toto ničivé zlo? Kdo zavinil tragédii, jež postihuje miliony nevinných lidí a hrozí přerůst ve světovou válku? Příčin bude zajisté více. V základu konfliktu je nesmiřitelné rozdělení uvnitř islámu na sunnity a šíity a fakt, že v Sýrii dlouhé roky vládne šíitská menšina většinovým sunnitům. Arabské jaro v roce 2011 bylo roznětkou. Konflikt by se ale nerozrostl do těchto obřích rozměrů, kdyby opozici nepodpořili cizí mocnosti (krom Turecka a Saúdské Arábie také Západ).

Politická podpora opozice ze strany USA, Velké Británie a Francie a skryté dodávky zbraní valnou měrou přispěly k výše popsanému utrpení. V těchto dnech se jedná dokonce o přímé vojenské intervenci. Ptám se, jakým právem chtějí Spojené státy a Francie napadnout suverénní stát, který před tím pomáhali rozvracet? Jakým právem chtějí svět vystavit riziku globálního střetu? Snad ve jménu lidské důstojnosti a lidských práv? To by bylo pokrytectví nejhrubšího zrna.

V USA je již 40 let pošlapáváno základní právo na život a každý den je zde umělým potratem zavražděno více lidí, než jich padlo za obět' chemickému útoku u Damašku. Navíc se západní mocnosti bez problému spojují např. se Saúdskou Arábií, kde je zas drastickým způsobem pošlapáváno přirozené právo na svobodu myšlení, svědomí a náboženství. Vše nasvědčuje tomu, že právě důvody živelní války jsou nám skryté, ale odnášejí to nevinní lidé.

Kde trvá lidská zaslepenost, fanatismus a pýcha, pomůže jen Boží zásah a Boží milosrdenství. Modleme se.

fr. Pavel Maria OP

*fr. Pavel M. Mayer OP,
dominikánský kněz,
magistr noviců*

KATOLICKÝ

Z čítanky „Víra Církve“ sestavené z textů Josepha Ratzingera

Nebeský Jeruzalém, San Pietro al Monte, Civitate (cca 1090)
Foto: Wikimedia Commons

Slovo „katolická“ jako označení Církve poprvé nacházíme v listu svatého Ignáce z Antiochie Smyrňanům, tedy na počátku druhého století: „Kde se objeví biskup, tam má být společenství, tak jako tam, kde je Ježíš Kristus, je katolická církev“ (8,2). Místní církev se shromažďuje pod

biskupem; kde je on, tam je Církev. „Biskupem“ celé Církve je Ježíš Kristus: Kde je Kristus, tam je Církev, katolická. Zdá se, že Ignác předpokládá, že slovo „katolická“ jako označení všeobecné církve, jež je přece ve všech místních církvích jedna, je už známé. Ze Skutků apoštolů víme, že označení „křesťané“ pro učedníky Ježíše Krista se poprvé objevilo v Antiochii (11,26). Ze samozřejmého užívání titulu „katolická“ biskupem-mučedníkem tohoto města by se mohlo odvodit, že snad i toto slovo bylo vytvořeno právě tam. I když text neposkytuje žádné bližší vysvětlení termínu „katolická“, přece zde jasně vystupují dva prvky, v nichž se ukazuje podstata toho, co bylo v celých dalších dějinách považováno jako vlastní obsah katolicity. Tyto dva prvky jsou příslušnost ke Kristu a všeobecnost. Obojí patří dohromady. Jenom Kristus může tento celek udržet pospolu a v jednotě. [...]

„Katolicita“, jak ji popisuje zpráva o Letnicích a jak ji později vykládají Otcové, je pravá a dostačující forma všeobecnosti. Je jednotou srdcí od Srdce, kterou Bůh otevřel a která je k němu otevřená; jednotou, v níž má místo celé bohatství lidstva a v níž to vlastní nestojí proti cizímu, protože všechno je Boží, a právě tak teprve patří nám všem. Nový lid tvoří ve své katolicitě s jejím kvantitativním a extenzivním významem dům s mnoha příbytky (Jan 14,2), o kterém Pán mluví jako o příslibu nového světa. Není to věž sebeuplatnění, nýbrž domov a příbytek mnohých. Tato katolicita je Církvi dána jako dar od Pána a tvoří poznávací znamení, podle něhož ji můžeme poznat. Stále však zůstává úkolem, k němuž se napřahujeme, a tedy závazkem, jež nikdy zcela nesplníme.

<http://www.dbk-shop.de>
Přeložil P. Josef Koláček SJ

UCHOVÁVAT SI NEKLID ŽENOUČÍ K BOHU A K LIDEM

Homilie Svatého otce Františka na svátek svatého Augustina

Nашe srdce je neklidné, dokud nespočine v Bohu, říká svatý Augustin. K jakým druhům neklidu nás tento světec vybízí?

„Stvořil jsi nás pro sebe a neklidné je naše srdce, dokud nespočine v tobě“ (*Vyznání*, I,1,1). Těmito později proslulými slovy se svatý Augustin obrací k Bohu v knize *Vyznání*, a je v nich obsažena syntéza celého jeho života.

„Neklid“. Toto slovo se mne mocně dotýká a přivádí k zamyšlení. Začnu otázkou: jaký zásadní neklid zakouší svatý Augustin ve svém životě? Anebo bych spíše měl říci: jaké druhy neklidu nás tento velký a svatý muž vybízí objevit

a pěstovat v našem životě? Navrhuji tři: neklid duchovního hledání, neklid setkání s Bohem a neklid lásky.

Neklid duchovního hledání

První je neklid duchovního hledání. Augustin prožívá zkušenost, která je dnes poměrně obvyklá u dnešní mládeže. Je vychován matkou Monikou v křesťanské víře, třebaže není pokřtěn. Avšak s věkem se od ní vzdaluje, nenachází v ní odpověď na svoje otázky a tužby svého srdce,

je přitahován jinými nabídkami. Stává se členem skupinky manichejců, věnuje se pilně studiím, nezřídka se bezduché zábavy, dobových podívaných, intenzivních přátelství, poznává intenzivní lásku a začíná brilantní kariéru učitele rétoriky, která jej přivede až k císařskému dvoru do Milána. Augustin je „úspěšným“ mužem, má všechno, ale v jeho srdci zůstává neklid hledání hlubokého smyslu života; jeho srdce neusnulo, řekl bych, že nebylo anestetizováno úspěchem, věcmi a mocí.

Augustin se neuzavírá do sebe, nepolevuje a stále hledá pravdu, smysl života a tvář Boha. Dopouští se jistě omylů, vydává se pochybenými cestami, hřeší. Je hříšníkem, ale neztrácí neklid duchovního hledání. A tak objevuje, že jej Bůh čekal, ba dokonce, že jej nikdy nepřestal hledat jako první. Chtěl bych říci každému, kdo pocítuje lhostejnost vůči Bohu, vůči víře, i tomu, kdo je vzdálen Bohu nebo jej opustil, ale i nám, kteří se ve svém každodenním životě dopouštíme možná menších „vzdálení“ a „útěků“ od Boha: pohled do hloubi svého srdce, pohled do svého nitra a ptej se: máš srdce, které touží po něčem velkém, anebo srdce, které je uspané věcmi? Uchovalo si tvoje srdce neklid hledání, anebo jsi ho nechal udusit věcmi, které jej přivedly k zakrnění? Bůh tě čeká, hledá tě: co odpovíš? Všiml sis této situace svojí dušou? Anebo spíš? Věříš, že tě Bůh očekává, anebo jsou pro tebe tyto pravdy jenom „slova“?

Neklid srdce

Augustinovi je vlastní neklid srdce, který vede k osobnímu setkání s Kristem, přivádí jej k pochopení, že onen Bůh, kterého hledal daleko, je Bohem blízkým každému člověku, Bohem, který je blízkým našemu srdci a je nám blíž než my sami sobě. Avšak ani při tomto objevu a při setkání s Bohem se Augustin nezastavuje, nepolevuje, neuzavírá se v sobě samém jako někdo, kdo již dosáhl cíle, ale pokračuje v cestě. Neklid hledání pravdy, hledání Boha se stává neklidem ještě většího poznání a vyjití ze sebe sama, aby jej dal poznat druhým. Je to neklid lásky. Chtěl by poklidný život studia a modlitby, ale Bůh jej volá, aby byl pastýřem Hippony v obtížné situaci rozdělené komunity a s válkou přede dveřmi. A Augustin se nechává zneklidnit Bohem, neúnavně jej zvěstuje, odvážně evangelizuje, bez bázně se snaží být obrazem Ježíše, Dobrého Pastýře, který zná svoje ovce (srov. Jan 10,14), ba dokonce, jak rád říkám, „cítí svoje ovce“ a vychází hledat ty ztracené. Augustin žije to, co svatý Pavel žádá po Timotejovi a po každém z nás: hlásej slovo, ať je to vhod či nevhod, zvěstuj evangelium (srov. 2 Tim 4,2) velkodušným srdcem Pastýře, který je neklidný kvůli svým ovcím. Augustinovým pokladem je právě tento

postoj stálého vycházení k Bohu, stálého vycházení k ovčím... Je mužem, který je v napětí mezi tímto dvojitým vycházením. Nikdy „neprivatizovat“ lásku, ale být stále na cestě! Stále neklidný! A to je pokoj neklidu. Můžeme se ptát: jsem neklidný kvůli Bohu, abych jej hlásal a dával jej poznat? Anebo se nechávám fascinovat onou světskou spiritualitou, která ponouká dělat všechno pro lásku k sobě? My zasvěcené osoby myslíme na osobní zájmy, funkcionismus děl, na kariéry... a spoustu věcí... Nez pohodlně jsem ve svém křesťanském životě, ve svém kněžství, ve svém řeholním životě, ale také v komunitním životě? Anebo si uchovávám sílu neklidu vůči Bohu, jeho Slovu, které mne vede, abych vycházel ven ke druhým?

Jsem neklidný kvůli Bohu, abych jej hlásal a dával jej poznat? Nebo mě uchvacuje světská spiritualita, která ponouká dělat všechno pro lásku k sobě?

nalismus děl, na kariéry... a spoustu věcí... Nez pohodlně jsem ve svém křesťanském životě, ve svém kněžství, ve svém řeholním životě, ale také v komunitním životě? Anebo si uchovávám sílu neklidu vůči Bohu, jeho Slovu, které mne vede, abych vycházel ven ke druhým?

Neklid lásky

Přístupme k poslednímu neklidu, neklidu lásky. Tady nemohu nevidět matku Moniku. Kolik jen slz prolila tato svatá žena pro

obrácení syna! A kolik matek i dnes prolévá slzy, aby se jejich děti vrátily ke Kristu! Neztrácejte naději v milost Boží! Ve *Vyznáních* čteme větu, kterou jistý biskup řekl svatě Monice, která prosila za svého syna, aby našel cestu víry: „Není možné, aby syn tolika slz zahynul“ (III,12,21). Sám Augustin se po své konverzi obrací k Bohu slovy: „Z lásky ke mně plakala před tebou má matka naplněna vírou a prolila více slz, než kolik jich prolíjí matky nad fyzickou smrtí svých dětí“ (*ibid.*, III,11,19). A tato neklidná žena mohla nakonec pronést nádherná slova: *Cumulatius hoc mihi Deus praestitit!* Bůh jí hojně vynahradil, co oplakala! A Augustin je dědicem Moniky, od níž obdržel onen zárodek neklidu. Je to neklid lásky: hledat vždy a bez ustání dobro toho druhého, milovaného člověka, s onou intenzitou, která přivádí až k slzám. Vybavuje se mi Ježíš, jak pláče u hrobu přítele Lazara; Petr, který se po zapření Ježíše setkal s jeho pohledem oplývajícím milosrdenstvím a láskou a hořce zaplakal; otec, který vyhlíží na zápraží návrat syna a když jej v dále spatří, běží mu vstříc; vybavuje se mi Panna Maria, která s láskou následuje Syna Ježíše až pod kříž. Jak jsme na tom my s neklidem lásky? Věříme v lásku k Bohu a k druhým? Anebo jsme v tomto bodě nominalisty? Nikoli abstraktně, nejenom slova, ale konkrétního bratra potkáváme; bratra, který je vedle nás. Necháváme se

Pietro Cavallini: Kristus na trůnu (ca 1290). Foto: <http://personal.stthomas.edu>

zneklidnit jeho nouzi anebo zůstáváme uzavřeni v sobě, ve svých komunitách, které jsou nezřídka pro nás „komunitami komfortu“? Někde lze bydlet v jednom domě a nevědět, kdo bydlí vedle, anebo lze žít v komunitě a nepoznat svého spolubratra: s bolestí myslím na řeholníky,

kteří postrádají plodnost a jsou starými mládenci. Neklid lásky neustále nutí vycházet druhému vstříc a nečekat, až ten druhý vyjde a řekne, co potřebuje. Neklid lásky nám dává pastorační plodnost a my se musíme – každý z nás – ptát: jaká je moje duchovní a pastorační plodnost?

Prosme Pána, aby v našem srdci uchovával duchovní neklid stále jej hledat, neklid odvážně jej hlásat a neklid lásky vůči každému bratru a sestře.

*Přeložil P. Milan Glaser SJ
Radio Vaticana
(Mezitimulky redakce)*

BOŽÍ KRÁLOVSTVÍ NEPŘIJDE DEMOKRATICKOU CESTOU

„Věříme v lásku k Bohu a k druhým? Anebo jsme v tomto bodě nominalisty?“ ptal se papež František v homilii pronesené v římské bazilice sv. Augustina na svátek nejznámějšího latinského církevního učitele. Poněkud nečekaný odkaz na středověký filosofický směr papež vzápětí vysvětlil upozorněním, že „druhého člověka nepotkáváme abstraktně, jako nějaké slovo, nýbrž jako konkrétního bratra“. Z řečeného tedy mimo jiné plyne, že nominalismus není překonaný a sterilní myšlenkový směr, jak by se mohlo zdát z toho, co se o něm lze dozvědět z učebnicových definic, o kterých dnes slychávají nanejvýš jen studenti některých filosofických oborů, popřípadě teologických fakult. Vliv tohoto spekulativního filosofického názoru nejenom trvá, ale není nikterak pozitivní, a to dokonce na tom nejzásadnějším poli křesťanské praxe, jímž jsou mezilidské vztahy. Z řečeného ovšem vyplývají další a neméně nečekané otázky: Copak tedy ještě v dnešní době klíčí plody středověkých disputací? A jak je to možné, když jsme se alespoň tady na Západě s oním zaostalým středověkem rázně a zásadně už dávno vypořádali?

Rozumové hloubání o vztahu člověka k realitě opravdu není moderní. Právě novověk totiž ve všech oblastech lidské činnosti začal stavět na důsledném odhlázení od pravdy, zvláště pokud má náboženský ráz. Člověk tak postupně podléhal pokušení upřednostňovat privátní prostor vlastní myšlenkové invence na úkor sdílené reflexe nad realitou. S tím velice přímo souvisejí masivní ztráty na lidských živo-

tech způsobené zločinnými a zavrženíhodnými ideologiemi, které přinesl a přináší tento pokrok. Korigovat je totiž třeba realitu odporující lidským omylům, a nikoli lidské nitro, jak ostatně nadále hlásá i dnešní kultura „politické korektnosti“.

Média, která dnes určují obsahy povědomí sdíleného konkrétními lidmi, nepochybně nevedou člověka ke hloubavému hledání pravdy, nýbrž jenom ho přesvědčují, že už ji sám dobře, ba lépe zná. Odvádějí konkrétního člověka od individuálně ověřitelné reality k té vzdálené, kterou si ověřit nemůže.

Dnešní kultura povrchnosti a politické korektnosti dusí moc jediného Slova a brání lidem setkat se v pravdě.

A z konkrétních skutečností vytvářejí pouhá slova: čím abstraktnější, tím lepší. A čím větší počet lidí je těmito abstrakcemi uchvácen, tím lépe. Domnělá mediální informovanost se tak pojí s reálnou ignorancí. Převádí dokonce i setkání s konkrétními lidmi na abstraktní hru se slovy. Média tímto způsobem budují sverpá slovní klišé, která konzumenta uvádějí na předem dané cesty; rozvíjejí striktně povrchní a nepřehlednou šíři znalostí, která brání lidem setkat se v pravdě. Tento „nominalistický mechanismus gnostické kultury a transverzálních hodnot“ – jak napsal v 90. letech v jednom traktátu O. Bergoglio – „dusí moc jediného Slova,“ toho Božího, Vtěleného.

Nominalismus upírá lidskému jazyku schopnost sdílet tajemství, které spojuje lidi v jedinou Boží rodinu. Dnešní jedinec je zahlcen nejenom nepřeborným aktuálním množstvím takzvaných informací, ale také táhlými a vtíravými dějinnými a sociálními klišé, která mu vyhrožují ztrátou identity v případě, že by je chtěl opustit.

Politická debata nikoli jen u nás nabrala podobu pluralitních řečnických cvičení sekulárního proselytismu, ve kterých jde o pravdu patrně jen nedopatřením. K ospravedlnění tohoto stavu stačí slůvko demokracie, přestože každý ví, že lid vládu v rukou nemá, a ani zákonodárci zastupující lid zákony nepiší, nýbrž jenom poslušně schvalují. Jinak by totiž nemohly vzniknout takové absurdity jako např. zákonné redefinice manželství a to právě ve státech pyšnicích se demokraciemi s nejdelší tradicí.

Takovýto popis stavu věcí zajisté není příliš útěšný. Má však přesto jednu velice pozitivní a samozřejmě paradoxní črtu. Vede totiž k prozření, že Boží království, které je mezi námi – jak praví Kristus –, nepřijde demokratickou cestou. Nepřetržitě totiž roste vírou projevovanou konkrétně, individuálně i společně. Nikoli ovšem vírou v cokoli.

*P. Milan Glaser SJ
Radio Vaticana*

*P. Milan Glaser SJ,
vedoucí české sekce
Vatikánského rozhlasu*

NENÍ LÁSKA JAKO LÁSKA

Svatá Terezie od Dítěte Ježíše a svaté Tváře

„Malá“ světice s velkou touhou, jež nechtěla nic menšího než všechno. Oním „vším“ pro ni byla láska – a tak by to mělo být pro každého křesťana.

Téměř v každém kostele je socha svaté „Terezičky Ježíškovy“. A téměř v každém kostele je ozdobená květinami. Mnozí k ní chodí prosit o přímluvu a vzývají ji v akutních potřebách. Je dobře známa dětinná víra francouzské šansoniérky Edith Piaf v Tereziččinu pomoc. Ano, úcta ke svatým patří k tradici katolicity. Mnozí se však chodí k její soše modlit, aniž by si povšimli svatostánku – přítomnosti živého Ježíše v eucharistii. Toho Ježíše, jemuž Terezie od raného dětství nejen nic neodepřela, ale jemuž se vydala ke hře – a my víme, že Ježíšovy „hry“ s osudem těch, kdo mají apoštolskou touhu a odvahu k nasazení, se opravdu mohou podobat odhození míčku do kouta, jak symbolicky vyjadřuje svou disponibilitu a odevzdanost.

Moudrost „malé cesty“

Nemnozí ze ctitelů světice vědí, že svatá Terezie od Dítěte Ježíše a svaté Tváře kromě slíbeného deště růží nabízí svým příkladem a svou moudrostí „malé cesty“ perspektivu skutečné a dostupné svatosti. A možná málokterí si uvědomují, že máme-li opravdu porozumět jakémukoli světcovi, musíme znát dobu, prostředí a souvislosti jeho života nepřikrášlené „dobovými tanci“, (jež kolem reality pouze krouží), a že je nemáme zaměňovat s podstatou existence a poslání dané osobě. Posláním svaté Terezie je „být v Církvi láskou“.

Chtít všechno – lásku

„Malá“ světice i v rámci karmelského kontemplativního života hledala své osobní poslání relativně dlouho, sama a velmi poctivě. Tázala se svých tužeb a Krista, čím má být. Ta, která si jako děvčátko před hromadou hraček nemohla vybrat a prohlásila, že chce všech-

Svatá Terezie z Lisieux (červenec 1896). Foto: Wikipedia

Kéž mi Bůh dá lásku bez mezí, bez hranic! Chci stůj co stůj získat palmu, ne-li krví, aspoň láskou.

no, z našeho pohledu „všeho“ skutečně dosáhla: svatosti, mučednictví (srdce a těla v nemoci), apoštolátu a misionářství (je učitelkou Církve a patronkou misí). Oním „vším“ byla však pro Terezii – a měla by být pro křesťana obecně – láska. Hledáme-li ve faktografické literatuře její projevy lásky, nenalzáme buď vůbec nic, nebo drobné zmínky o všedních situacích komunitního života. Kdo zná život v malé lidské skupině, ví, co znamená pavlovské „snášet jedni

druhé“, kde všichni znají všechny, jejich reakce a slabosti, morální nedostatky i přehnané priority; ví, jak extrémní prosazování opačných důrazů deformuje vlastní názory a jak se z beránek mohou stávat vlci. Terezie v uzavřeném prostředí kontemplativního kláštera rozdávala radost – protože sama byla radostná. Byla ve vztazích nápaditá – protože sama ve stereotypu dní neztratila kreativitu.

Lék na spiritualitu výkonu

Přišla na to, že čím je duše menší a slabší, tím je povolnější vůči působení milosti a více se v důvěře svěřuje Bohu. Podává nám tak lék na spiritualitu výkonu, neboť poznala, že všechno je milost. Nahlédneme-li však do „kuchyně“ tohoto poznání, teprve spatříme kořeny – příčiny prolínající se s důsledky tohoto poznání. Boží milosrdenství, jež dominovalo Tereziinu duchovnímu životu, se navýsost projevilo v daru Ježíše, Spasitele. Jeho přítomnost Terezie prožívala na každém kroku a v každé minutě, a tak nehleděla na druhořadé důvody událostí či jednání lidí. Věřila v Ježíše – Boha, který je nade všemi, proniká všechny a je ve všech a ve všem, a to i v nemoci, bolestech a temnotě.

Učitelka čistoty srdce

Naše láska je taková, jací jsme my sami. My si často prokazovanou láskou potřebujeme dokazovat, že jsme pozorní, pečliví a soucitní, jejími projevy vylepšujeme svůj sebeobraz, anebo jen prostě pro emoční zisk sami před sebou lásku předstíráme. Svata Terezie je nám učitelkou „čistoty srdce“, jež neznamená nic jiného než mít jediný, ryzí úmysl. K tomu je zapotřebí umění sebereflexe, střízlivý a zralý úsudek a samozřejmě také statečnost vnímat a snášet sebe samé takový-

mi, jací skutečně jsme. Svěťice je daleka tajnůstkářství, ač se zpočátku dějiny své duše zdráhá psát. Dává nám v nich nahlédnout do skrytého zraní svých tužeb i jejich motivů. A tak vidíme pravou Tereziinu povahu, cílevědomou, tvrdohlavou, jemnou co do formy, drsnou obsahem. A věrnou. Vidíme její dětství, kdy nejprve ztratila matku, potom odchodem do kláštera milovanou sestru. Z traumat ztrát se rodí mladá dívka, jejíž netrpělivost v touze po Karmelu předčí všechnu opovázlivost, které jsou schopni i naši

mladí současníci. Chce k papeži a chce na Karmel, rychle, hned, v nepřístupném věku. A dostane se tam. I k papeži, i na Karmel. Hned. Předvídala, že jí zbývá málo času?

„Sladká Francie“ 19. století, láskyplně romantické, pro dnešního člověka až příliš sentimentálně podané vztahy v rodině a růže sypané z nebe nám mohou poněkud zastříti razanci Tereziiny povahy, jejich rozhodnutí a důslednosti; a rovněž utrpení tělesného i duchovního rázu, jemuž musela dlouhé měsíce čelit.

Zájemcům můžeme doporučit velmi autentický a otevřený *Žlutý sešit*, který psala na sklonku života a který si v ničem nezadá s (pro mnohé) šokujícími zápisky její jmenovkyně Matky Terezy z Kalkaty.

Terezie Eisnerová OP
(Mezitimulky redakce)

Terezie Eisnerová OP
(Rozjímavé sestry
sv. Dominika)
překladatelka

HROZÍ NÁM OPĚT NÁSTUP KOMUNISMU?

Úvahy nad událostmi letošního léta

Předčasné volby otevírají neobyčejně široké spektrum možností, s velkou pravděpodobností se však dá očekávat vítězství levice. Co my, katolíci, s tím?

Letošní léto bylo netypické. Zatímco jindy to bylo zklidněné období, kdy se toho mnoho nedělo a dohromady nebylo o čem psát, letos se události doslova řítily zběsilým tempem: na začátku byl policejní puč, který povalil Nečasovu vládu, po jejím pádu pak prezident Zeman zahájil řadu kroků, jimiž strhuje moc na sebe a na okruh svých „milců“, z nichž vytvořil svou vlastní vládu. Milci provádějí zásadní personální kroky, ale chystají i energické, zčásti retroaktivní zásahy do zákonodárství. Na prvním místě, jak se dalo čekat, se chystají about do Církve, přičemž se ohánějí „ateismem národa“.

Psala jsem už dříve, že ateismus hrozí stát se mostem, po němž bude společnost postupně přecházet zpátky ke komunismu. Vývoj mi dává zapravdu, což pro mne samozřejmě není důvod k radosti, spíše naopak.

Oslabení pravice

Dovoluji si proto položit otázku, co teď, přičemž rozumné odpovědi může přinést jen rozumná debata co největšího počtu osob a není to úkol pro jednoho člověka.

Politická pravice, konkrétně ODS, je z aktuální situace zmatená a není schopná na ni reagovat: někteří komentátoři (např. Bohumil Pečinka) tvrdí, že „zřejmě až říjnová porážka vyvolá potřebné změny a proudění v této části spektra“. Jiní (a mezi nimi opět Bohumil Pečinka) doufají, že jednoznačnou porážku není správné předvídat, protože je tu významný počet OSVČ, pro něž je ODS stále jednoznačnou volbou. Považuji Pečinku za našeho nejlepšího politického komentátora, a pokud si takto protirečí, svědčí to prostě o nadobýčejně širokém spektru možností, jež předčasné volby otevírají. Nicméně hlavní mediální proud předpovídá vítězství levice, tedy socialistů.

Nebezpečí socialismu

Co my, katolíci, s tím? Volební výsledky minulých let ukazovaly, že tam, kde žije větší množství katolíků (Morava), mívají socialisté lepší výsledky než jinde. Nejsem jediná, kdo je z toho na rozpacích. Ponoříme-li se do četby encykliky *Rerum novarum*, která se jako první pokusila reagovat na změněné společenské podmínky (oslabení venkova s jeho tra-

dičními mechanismy sociální péče a od-tud nárůst městského proletariátu), vidíme, že nejdůležitěji varuje právě před socialismem.

Lev XIII. varuje především před snahami o zespolečenštění majetku a naše zkušenost se socialismem ukázala, jak měl pravdu. Dnes – zatím – násilné zestátnování nehrozí, ale daleko aktuálnější je jiný způsob okrádání, o němž papež Lev, když zdůraznil provázanost práce se získáváním soukromého majetku, píše: „Těchto výhod se lze však dopracovat jenom pod podmínkou, že soukromé jmění nebude pohlcováno nesmírnými daněmi a poplatky. Neboť právo soukromého vlastnictví není dáno lidem zákonem lidským, nýbrž zákonem přirozeným; proto je státní moc nesmí rušit, ale jen jeho užívání upravovat a uvádět do souladu s obecným blahem. Jednala by tedy nespravedlivě a nelidsky, kdyby ze soukromých statků ve formě daní odčerpávala více, než je spravedlivé.“

Ohrožení střední třídy

Zde už se dostáváme k problému, který není jen český, ale obecně evropský

(zčásti i americký). Nárůst státních nároků v oblasti daní odstartoval ony známé „nůžky“, které způsobují bohatnutí bohatých a chudnutí chudých, tedy slábnutí střední třídy. Zatímco nižší a střední třída doslova padá pod tíhou daní, bohatí, resp. velmi bohatí lidé si mohou platit drahé poradce, kteří jim daně zkrátí na minimum.

Autonomie rodiny

Tento vývoj odstartoval po 2. světové válce. Je to už několik let, kdy jsme pozvali do Prahy rodinného právníka z Wiesbadenu, který bojuje za rodiny i u německého Spolkového ústavního soudu, a ten nás na semináři upozornil, že v těsně poválečných letech bylo docela dobře možné, aby kvalifikovaný dělník ze svého platu uživil manželku a tři děti a postavil si skromný rodinný domek. Od té doby, se zrychlením šedesátých let, ubývá dětí, narůstají státní výdaje na sociální politiku a rodina je stále více deklasována. Také u nás se rodina stala sociálním problémem, zatímco tradičně bývala jeho řešením. Příčina je v nesprávně koncipovaném sociálním státě. Náklady na výchovu dětí se privatizovaly, zatímco

přínosy se socializovaly přes důchodové, zdravotní a sociální zabezpečení.

A tady se dostáváme k vazbě mezi ochranou soukromého vlastnictví a rodinou, kterou zdůrazňuje *Rerum novarum*. „Hle, to je rodina, domácí společnost, sice maličká, ale přece pravá společnost,

Rodina se stala sociálním problémem, zatímco tradičně bývala jeho řešením. Příčina je v nesprávně koncipovaném sociálním státě.

a to starší než kterýkoli stát; musí mít proto určitá vlastní práva a povinnosti, které jsou plně nezávislé na státě. Dokázali jsme tedy, že lidem jakožto jednotlivcům je od přírody dáno právo vlastnické. Je nutné, aby toto právo bylo převedeno i na člověka, pokud je hlavou rodiny; dokonce je toto právo tím mocnější, čím rozsáhlejší je okruh úkolů lidské osobnosti v životě rodinném. [...] Jak stát, tak i rodina je, jak jsme se již o tom zmínili,

v pravém slova smyslu společností, která je řízena svou vlastní mocí, to jest otcovskou. Proto rodina – ovšem v mezích, které jsou určeny jejím vlastním účelem, má přinejmenším stejná práva jako stát při volbě a používání prostředků, jež jsou pro ni nezbytny k existenci a spravedlivé svobodě. Řekli jsme „přinejmenším stejná“, protože rodina i pojmově i dějinně je dříve než stát, a proto též její práva a úkoly byly dříve a jsou přirozenější než práva a úkoly společnosti občanské.“

Mluví-li se už i u nás o tom, že vedle práv má člověk i povinnosti, jsou tyto povinnosti dány rodinným společenstvím. Stát, který chce spoléhat na povinnosti člověka, musí podporovat autonomii rodiny. Zatím žádná politická strana u nás, včetně lidovců, nenahlíží na rodinu jinak než jako na sociální problém.

*Michaela Freiová
Pokračování příště
(Mezitimulky redakce)*

Michaela Freiová, publicistka a překladatelka, spolupracovnice Občanského institutu a Res Claritatis

„OD VÝSTAVY STOP GENOCIDĚ SE DISTANCUJEME!“

V termínu 22. až 24. srpna letošního roku proběhl další ročník tzv. Multižánrového křesťanského festivalu UNITED. Ekumenicky laděný projekt bylo možné letos navštívit ve Vsetíně. Převážně hudební obsah doplňovaly i další aktivity, semináře, workshopy a doprovodný program. Mezi řečníky vystoupili např. P. Vít Zatloukal nebo Prof. Jan Sokol. Mezi partnery festivalu bylo možné najít Radio Proglas, časopis IN!, TV Noe, Signály.cz nebo internetový portál Víra.cz.

Do naší redakce byl doručen podnět od pana Jana Vrány, organizátora projektu Stop genocidě. Jako každé léto i v letošním roce navštívil řadu podobných

projektů a festivalů. Projekt Stop genocidě spočívá v petiční akci s doprovodnou výstavou fotopanelů zobrazujících realitu umělých potratů v konfrontaci s totalitními režimy celého světa (ukázky lze najít na www.stopgenocide.cz). Pan Vrána o prázdninách navštěvuje celou řadu festivalů – letos např. festival v Trutnově, v Domažlicích nebo Táboře. Petiční akce s výstavou je samostatným projektem, který je realizován na základě řádně a včas podaného oznámení v městě konání kompetentním orgánům. Výstava bývá záměrně umístěna v blízkosti místa konání daného festivalu. Podle ohlasů z minulých let, které nám byly zprostřed-

kovány, byly např. ohlasy na různých světových (zhusta rockových) festivalech často velice příznivé. Organizátoři s akcí neměli žádný problém. Mladí lidé se na místě festivalu často poprvé v životě setkali s vysvětlením reality umělého potratu a jeho následků.

Na křesťanském festivalu se však putovní výstavě přihodila nová zkušenost. Vsetínský UNITED je přivítal vlastním doplňkem k informačním panelům – dvěma velkými potišťnými plachtami s nápisem: „Organizátoři festivalu United NESOUHLASÍ s výstavou Stop genocidě. Podporujeme ochranu života, nesouhlasíme však s formou této prezentace.“ Ná-

Foto: Stop genocidě

sledovalo pozvání na seminář na téma Dar života, který v rámci festivalu vedli lidé z Národní iniciativy pro život.

Podle organizátora výstavy pana Jana Vrány došlo před samotným počátkem festivalu a výstavy Stop genocidě ke třem telefonickým kontaktům ze strany pořadatelů UNITED, kteří chtěli, aby si Stop genocidě svou akci ve Vsetíně rozmyslela. Své snažení odůvodňovali tím, že poblíž budou malé děti a fotografiemi na billboardech Stop genocidě poškodí PR festivalu. Akce byla naopak vstřícně přijata na Městském úřadě ve Vsetíně, kde v rámci zákona o shromažďování a právu petičním vyšli Stop genocidě ochotně vstříc a doporučili k výstavě prominentní místo na náměstí.

Anketa mezi účastníky festivalu

Během výstavy jsme sami v redakci uspořádali anketu mezi účastníky festivalu UNITED, aby nám oni jako přímí účastníci řekli, zda se jim akce líbí či nelíbí:

Lukáš, technický tým TV Noe: „Je to dobré, je potřeba to ukazovat.“

Jana, 21 let, modlitební tým United: „Dá se to dělat jinak, toto je necitlivá forma, ubližuje to ženám po potratu, které to tady mohou vidět.“

Mark, 37 let: „Je pro mne úžasné něco takového zde vidět. Pocházím z Chicaga.

Dosud byla akceptace výstavy Stop genocidě ze strany pořadatelů festivalů bez problémů, teď se však ukázalo, že problém mají křesťané.

V Americe se dělají podobné akce běžně. Sám jsem stával před potratovou klinikou s transparentem ‚Američané pro život‘. Za třináct let, co žiji v České republice, vidím poprvé, že v této zemi někdo vystupuje proti potratům.“

Vašek, 20 let: „Někoho by to mohlo trknout, když to tu uvidí.“

Jonáš, 14 let: „Nevadí mi to, petici jsem podepsal, ale chápu, že pro někoho může být výstava moc drsná.“

Libor, 22 let: „Nechápu, proč jsou pořadatelé proti, když jim jde o stejnou věc.“

Vyjádření pořadatelů

Abychom získali informaci o výhradách proti výstavě Stop genocidě přímo od pořadatelů, oslovili jsme je písemně s prosbou o vyjádření. Dostalo se nám následujícího stanoviska: „Chtěli jsme obyvatele města informovat o tom, že výstava není

součástí našeho programu. Jak jsme uvedli na plakátu, ochranu nenarozeného života podporujeme, nesouhlasíme však s formou prezentace, kterou si zvolil projekt Stop genocidě. Proto jsme umístili vedle panelů projektu dvě cedule s informací, že jako organizátoři festivalu UNITED s touto výstavou nesouhlasíme.“

Vyjádření P. Zatloukala

Oslovili jsme také P. Víta Zatloukala, někdejšího ředitele Sekce pro mládež ČBK a kněze, který léta obětavě pracuje s mládeží, jenž podle Jana Vrány ze Stop genocidě označil na festivalu výstavu za „parazitující“ aktivitu. Citujeme jeho vyjádření: „S pořadatelé výstavy Stop genocidě jsem ve Vsetíně skutečně mluvil, to mohu potvrdit. Rovněž mohu potvrdit, že jsem jejich přítomnost ve Vsetíně označil za parazitující na akci, kterou neuspořádali, a to proti výslovné vůli pořadatelů festivalu, kteří svůj nesouhlas s touto formou prezentace odmítnutí potratů vyjádřili svými bannery umístěnými u výstavy. Pořadatelé výstavy mi výslovně sdělili, že by do Vsetína v této době nejeli, kdyby se tam festival UNITED nekonal.“ Dále mj. P. Zatloukal uvedl, že „forma prezentace velkoformátových obrazových panelů je dle mého minimálně sporná, neboť není aktivní a efektivní formou nabídnuta psychosociální a spirituální pomoc těm ženám, u kterých může vyvolat traumatické vzpomínky na skutečnost, kterou pod tlakem okolí nebo životní situace v minulosti prožily.“

Problém mají křesťané

Pořadatel výstavy Stop genocidě Jan Vrána nám sdělil, že účast na takových akcích si nedomlouvá dopředu s pořadatelé, protože výstava je vždy samostatně na veřejném prostranství. „Dosud byla akceptace ze strany pořadatelů festivalů bez problémů, teď se však ukázalo, že problém mají křesťané,“ prohlásil Jan Vrána.

Zdeňka Rybová

Zdeňka Rybová je šéfredaktorkou RC Monitoru a viceprezidentkou Hnutí Pro život ČR.

JDE O OTÁZKU DŮVĚRY

Eutanazie poškozují vztah lékaře a pacienta

Na vztahy mezi lékaři a pacienty a jejich příbuznými padá stín eutanazie. Pokud jsme o eutanazii začali vážně uvažovat, můžeme se divit, že tolik pacientů už lékařům nedůvěřuje?

Jsem lékař na jednotce intenzivní péče v nemocnici v Sydney. Dny a noci trávím uprostřed blikajících kontrol a pípání monitorů na malém oddělení, kde leží vážně nemocní pacienti. Někteří z nich byli právě operováni. Jiní jsou po mrtvici nebo po infarktu. Některé právě přivezli po dopravních nehodách.

Mně a mému týmu jsou svěřeny životy pacientů a očekává se, že uděláme vše pro to, abychom je uchránili před smrtí. V zákulisí členové lékařského a zdravotnického personálu velmi tvrdě pracují, často bez dostatečných prostředků, aby pacienty udrželi při životě a navrátili jim zdraví.

Důvěra k lékařům se vytrácí

Co mi však nejvíc bere odvalu, je fakt, že se setkávám s rostoucím nepřátelstvím. Nepřestávám žasnout, jak silně někteří příbuzní mých pacientů nedůvěřují lékařskému povolání. Mezi nimi a mnou je bariéra podezření. Víím, jak se musí cítit prodejce ojetých vozidel.

Proč? Proč se důvěra veřejnosti vytrácí?

Jedním z důvodů jsou lékaři, kteří zostouzejí naši profesi nepřipustným chováním jak v ordinaci, tak i mimo ni. Je jich velice malé procento, ale existují.

Dalším důvodem jsou „profesionální přehmaty“. Média je neustále přehánějí, dělají z nemocnic neosobní byrokratické instituce, které lidi činí nemocnými místo aby pečovali o jejich zdraví. Bohužel nedostatečně vybavený a přepracovaný personál někdy s pacienty nezachází nejlépe anebo chybje při diagnóze. To je fakt.

Na pohotovosti jsou dlouhé čekací doby a špatná komunikace mezi lékaři a pacienty. Být součástí veřejnosti a být odkázán na veřejné zdravotnictví se může zdát zdrcující a odrazující.

Lékař má léčit, ne zabíjet

Projevuje se tu ale ještě jeden faktor, který otrásá samotnou podstatou lékařského povolání: možnost eutanazie. Lékaři jsou tu proto, aby udržovali lidi při životě, ne aby je zabíjeli.

Poprvé jsem tento stín padající na mé vztahy s pacienty a s jejich příbuznými zaregistroval koncem devadesátých let. Bylo to pár měsíců poté, co byla v Severním teritoriu legalizována dobrovolná eutanazie. V té době nejznámější australský propagátor eutanazie, Dr. Philip Nitschke, zabil čtyři lidi.

Jak skličující je prohlášení umírajících pacientů: dejte mi tu injekci. Trpím a všechno, co můžete udělat, je zabít mě, myslí si. Kde je tu slitování?

Poté jsem začal slyšet historky o starších lidech, kteří byli nemocní, ale nechtěli jít do nemocnice, protože se obávali eutanazie. Šlo o zcela očekávanou reakci na šířící se zprávy o legalizaci eutanazie v zemích, jako je Holandsko a Belgie, anebo o skryté eutanazii v Austrálii. Jiní lékaři své pacienty zabíjejí – mohou vám opravdu věřit?

Můžeme se na to podívat z druhé strany života, od dělohy. Pokud porodník provádí potraty, jak mu můžeme důvěřovat při porodech dětí?

Příbuzní už nevěří, že o jejich blízké bude postaráno. Cítí potřebu zastávat se svého nemocného příbuzného. Agresivně zpochybňují všechny mé návrhy terapie. Nemohu jim to mít za zlé. V Nizozemsku, kde byla eutanazie uzákoněna,

není už nedobrovolná eutanazie, tedy vražda, neznámá.

Každý život má cenu

Byl jsem bohužel svědkem toho, že někteří lékaři mají k eutanazii vstřícný postoj. Jsou přesvědčeni, že život některých pacientů nestojí za to žít. To je arogantní neúcta vůči lidské důstojnosti.

Vzpomínám si na mladého muže, jenž byl na naší jednotce intenzivní péče přijat se zápallem plic. To je obvykle při použití vhodných zákroků snadno zvrátný proces nemoci. Náš pacient však měl závažnou mozkovou obrnu a nemohl komunikovat. Jediné, co mohl dělat, bylo válet se po podlaze. Někteří kolegové mě informovali, že se snažili rozmluvit příbuzným použití intubace, protože by to bylo „zbytečné“.

Když jsem však mluvil s jeho postaršími rodiči, nabyl jsem zcela jiného dojmu. Popisovali syna, který se těšil lásce, který byl obvykle zcela šťastný a radostný, ale jehož každodenní činnosti závisely na nich. Tak jsem ho intuboval a zajistil udržování životních funkcí. O dva týdny později šel domů.

Jak bych mu mohl odepřít léčbu, kterou bych poskytl komukoli jinému v jeho věku? Proč by se s ním mělo zacházet jinak jen proto, že měl mozkovou obrnu? Proč někteří z personálu tak rychle uvěřili, že jeho život je bezcenný, přestože byl drahý své rodině?

Někdy se zas našťestí lékařský a zdravotnický personál může stát pacientovým obhájcem. Živě si vzpomínám na jiný případ. Jeden mladík s vážným poškozením mozku přišel ze svého ústavu s nebezpečným zápallem plic. Bylo jasné, že personál ústavu ho měl rád a že nepůsobil žádné těžkosti. Bohužel jeho rodiče, kteří ho navštěvovali jen párkrát

do roka, neměli zájem na jeho životě. Lékaři i sestry byli šokováni a žádali rodiče, ať si to rozmyslí. Po dlouhých diskusích členové rodiny postupně změnili svůj názor. Bylo potěšující vidět, že někteří zdravotníci si skutečně vážili života a jeho posvátnosti.

Jako bych byl vrah

Když však dnes přináším příbuzným špatné zprávy a oznamuji jim, že smrt je nevyhnutelná a že už se nedá nic víc dělat, očekávám odpor a nepřátelství. Před několika málo týdny jsem léčil starší paní, jež byla velmi nemocná. Její příbuzní mi řekli, že jsou přesvědčeni, že jejich otec zemřel před rokem v důsledku nedobrovolné eutanazie. Nechtěli dopustit, abychom podobně naložili i s maminkou. Dívali se na mě, jako bych byl vrah. Bylo to pro mě velmi nepřijemné.

Trpět spolu

Proto mám velkou averzi vůči Philippu Nitschkovi a jeho upírům, kteří žvaní o svobodě a autonomii, o dobré smrti a snadném odchodu ze světa. Přivlastnili si slovo „soucit“, aby mohli zabíjet bez výčitek svědomí. Avšak *com-passion* znamená „spolu trpět“. Soucitní lékaři doprovázejí pacienta. Jak skličující je prohlášení umírajících pacientů: dejte mi tu injekci. Trpím a všechno, co můžete udělat, je zabít mě, myslí si. Kde je tu slitování?

Když eutanazijní lobby neodpovědně tlačí a zabíjení jako odpovědi na utrpení, pak na to doplácíme my, lékaři v nemocnicích.

Před několika týdny jsem doprovázel staršího pacienta. Mluvili jsme o tom, že se již brzy setká se svou milovanou ženou, která zemřela před rokem. Ujis-

til jsem ho o tom, že půjdeme s ním až k bráně... a pak už bude v rukou Božích. Jeho poslední dny strávené se synem byly plné důvěry a plodné.

Nedovedu si představit, co toto setkání na konci života přinese Nitschkovi. Důvěru? Myslím, že příbuzní zůstanou chladní a prázdni.

Prosím tě, Philipe, zmlkni. Děláš mi mou práci těžší a těžší.

Dr. Martin Cullen

<http://www.mercatornet.com>

*Přeložil PhDr. Jaromír A. Máša
(Mezitimulky redakce)*

*Dr. Martin Cullen,
lékař na jednotce
intenzivní péče nemocnice
v Sydney*

RADOST A NADĚJE OTCE KOLÁŘE

Knihy *S největší vděčností* (editoři Jan Balík, Irena Kyliánová, nakladatelství Malík Jan – Nové město v edici Osob-

nosti, Praha 2013) přináší vzpomínky a názory P. Bohumila Koláře, kněze, politického vězně, dlouholetého faráře v Roudnici nad Labem, polistopadového spirituála kněžského semináře, katechety a náboženského pedagoga. Jeden z kněží odsouzených na počátku 50. let (odsouzení s ním byli dosud žijící katoličtí laici Leo Žídek a Jaroslav Vrbenský) se dlouho bránil vydat počet ze svého bohatství. Toho, že k rozhovoru svolil, jistě nemusí litovat. Dostali jsme další kamínek do mozaiky martyrologia české církve 20. století. Knižka dále udělá radost stovkám těch, které katechizoval, učil, doprovázel, povzbuzoval. A konečně je to věrný portrét jeho lidské a křesťanské tváře. Vlídlost, laskavost, neokázalost, upřímná a srdečná pastýřská starost o ovečky zatoulané i ohrožované, osobní statečnost, život v Boží přítomnosti. Nad to nade všechno opravdu žitá křesťanská naděje, kterou – protože je žitá, ne nastudovaná – vlévá jako Kristův kněz dalším. Za zmínku stojí především Kolářovy neúnavné výpravy za těmi, kdo s námi

domněle či zdánlivě nechodí: jeho nadřazený v práci – komunista, mladá dvojice ptající se v Dejvicích formálně po církevním sňatku... Noblesní obhájce kněží, kteří v drtivé většině během komunismu Krista, Církev ani věřící nezrazovali...

Proč mají číst tuto knížku ti, kdo P. Koláře znají, je víceméně jasné. Ti, kdo ho neznají, poznají život katolíků v předválečné Praze, velmi chudé válečné poměry, světlo naděje v komunistickém žaláři ve Valdicích, svatou prohnatost ve styku s normalizačními úředníky v místě bydliště, při celních kontrolách, na národních výborech, při výsleších. Vskrze autentická je Kolářova radostnost a nadějný pohled na Kristovu církev v přítomnosti a blízké budoucnosti. Škarohlídství a povinné kritice zkaženosti světa dnes podléhá leckterý katolický mladík pod pětadvacet. Zde se mu dostane přátelské, ale důkladné lekce. Kdo jiný než křesťan, žijící z radostné zvěsti o Kristově zmrtvýchvstání, by měl své bližní podepírat a povzbuzovat?

Pavel Mareš, redaktor KNA

POKOJ V RODINĚ

Zásady zdravé výchovy

Možná se někomu zdá, že pokoj v rodině nepatří do témat o náboženské výchově. Víme však, že dítě s vnitřním nepokojem těžko může v sobě rozvíjet duchovní život. Podívejme se tedy na dětskou agresivitu, která charakterizuje mnoho dětí a která zabraňuje pokojnému rozvoji životota modlitby.

Obecně zaznamenáváme u dětí nárůst agresivity. Učitelé mluví o tom, že děti jsou k sobě navzájem zlé. I na veřejnosti, např. v dopravních prostředcích, jsme svědky bezohlednosti. A šikana se nám z pedagogických příruček přesunula do běžného života ve školách či jiných kolektivech a dokonce i na ulici.

Stres plodí agresi

Vnitřní energie, jež se přelévá do svalového potenciálu, je charakteristická pro mladého člověka a je jistě darem Stvořitele. Je hybnou pákou v boji se zlem, silou v práci, průvodcem pokroku lidstva i bezpečím jednotlivců. Ani v dětském věku se však tato energie nesmí hromadit, proto rodiče musí dbát o vyváženost klidu a pohybu, při němž dojde k vybití energie.

Obecně platí, že násilí se u dítěte projevuje tehdy, když je přetíženo, vzniká stres, kterého se dítě zbavuje agresivitou. Rozumný rodič se tedy snaží, aby jeho dítě nebylo přetěžováno. Je to prevence, která je nezbytná, podobně jako se neobejdeme bez prvního kroku.

Volná výchova jako příčina agrese

Je to paradoxní, ale volná výchova, která slibovala poklidný rozvoj dětské osobnosti, je příčinou mnohé agrese. Dává dítěti příliš mnoho volnosti a příležitosti k rozhodování ve věcech, na které nemůže být vzhledem ke svému věku připraveno. Takto se dítě přetíží a následná agrese je reakcí na přílišnou zátěž. Pokud nám připadají podobná tvrzení přehnaná, tak si vzpomeňme na sebe, na svůj výbuch hněvu, když jsme toho měli moc.

K pochopení si uveďme jednoduchý příklad. Snídaně. Děti přicházejí do ku-

chyně a mají nachystáno jídlo. Na talířcích chléb namazaný medem, v hrníčcích nalité kakao. Děti se pomodlí a v tichu snídají. Ráno většinou nikomu není moc do mluvení. Po snídání se děti pomodlí a v klidu odcházejí do školy. Zcela jinak je tomu v rodině s volnou výchovou. Maminka nechce klást dítěti překážky, a proto mu připraví celou škálu možností k nasycení. A už ve dveřích na dítě sype: „Martínku, copak dneska budeš papat? Šunečku anebo raději pomazánku? Je tam jogurtek, tvarohová přesnídávka. Chceš k tomu chlebiček nebo rohlíček? Také tam máme koláč s tvarohem. A co dáme k pití? Kakao, čaj anebo bílou kávu? Můžeš pít i něco studeného.“

Dítě zakoušející bezpečí domova, nfrustrované nadměrnými nároky se neuchyluje k agresi, ale otvírá své srdce modlitbě.

Chlapec se má rozhodovat mezi tolika možnostmi. Neví, co má odpovědět. Spousta věcí z toho mu moc chutná. Ale co si má vybrat? Jeho oči těkají z jedné potraviny na druhou. Maminka chce znát rozhodnutí, proto ho vybídne, aby už konečně řekl, co chce. Ale Martin neví, co si má vybrat. Do toho stačí malinké rýpnutí bratříčka, které by hoch normálně přešel v legraci. Nyní však je poslední jiskrou, která zapaluje. Martin dává bratříčkovi herdu do zad. A než se maminka otočí, tak má u stolu rvačku. Nechápe, že si ji zavinila sama. Jak se má nyní s dětmi pomodlit?

Agresivita v médiích

Rodiče by měli znát, kolik „snese“ jejich dítě při práci (zábavě) s počítačem. Zvláště hry „vyždímají“ organismus natolik, že hráč se nemůže vrátit do normálního světa a v citovém zmatku použije agresi. U citlivějších dětí může následo-

vat agresivní chování po zhlédnutí filmu či jiného náročného pořadu.

Nemálo vychovatelů také podceňuje velmi zásadní vliv agresivních scén na psychiku dětí. V časopisu *Děti a my* (3/93, O. Zelinková) jsem četl: „Již v 60. letech minulého století byla v západních zemích prováděna řada sledování s cílem varovat před přílivem filmů plných násilí. Hicks v roce 1965 sledoval pětileté děti. Třikrát po sobě jim promítl osmiminutový film, ve kterém byly čtyři fyzické agrese (např. chlapec tloukl plastikovým kladivem panenku). Poté byly děti vystaveny frustraci a po ní dvacet minut sledovány. V průběhu těchto dvaceti minut se dopustily v průměru šestnácti agresí, které napodobovaly agrese sledované ve filmu. U kontrolní skupiny dětí, které film nesledovaly, se agrese neobjevila... Vzorem agresivního jednání jsou však i televizní zprávy o únosech letadel, územních konfliktech atd.“

Přílišné nároky rodičů

Pramenem agresí mohou být také přílišné nároky rodičů, které potomek nedokáže plnit. Děti, které nemají ve svém jednání řád a jsou panovačné doma, si v dětských kolektivech často vůdčí pozici nevybojují. Takové děti jsou plné chaosu a strachu. Agresivitou se snaží vůdčí role dosáhnout anebo přebít vnitřní nejistotu. Dítě vychovávané v řádu hodnot, poslušné a přitom sebevědomé bezpečím domova, nepřetěžované do nadměrné frustrace, se neuchylí k agresi, ale naopak své klidné srdce otevře modlitbě, ve které získá v samotném Bohu oporu nejvyšší. A bude o ni prosit Boha nejenom v dětství, v dospívání, ale i v dospělosti.

Josef Janšta

(Mezititulky redakce)

Pokračování v čísle 19/2013

Mgr. Josef Janšta, trvalý jáhen ostravsko-opavské diecéze, redaktor, scénárista a spisovatel

VÍRA V DUCHA SVATÉHO

Duch Svatý, kterého Kristus, hlava, vylévá do svých údů, buduje, oživuje a posvěcuje Církev, která je svátostí společenství Nejsvětější Trojice a lidí. (KKC 747)

Katechismus nám jasně říká, že Duch Svatý je třetí božská osoba, pravý Bůh, ten Utěšitel a Zastánce, kterého Kristus slíbil své Církvi, ten, kterého poznáváme v inspirovanosti Písma svatého, v církevní tradici, v učení Církve, ve svátostech i v modlitbě a nakonec ve svatém životě těch, kdo se mu oddali.

Obecně o třech božských osobách jediného Boha není snadné mluvit, jak jsme si ukázali dříve (RCM 7/2013).

Pro třetí božskou osobu užíváme dvou slov: Duch a Svatý. Bůh je duch a je dokonale svatý. Třetí osobě už jejím pojmenováním připisujeme to, co je Bohu tak vlastní.

Duchu Svatému se připisuje dílo posvěcení, neboť od něj vychází všechna svátost, veškerá dokonalost dobroty. On v nás působí, že jsme schopni jednat dobře, podobat se dobrému Bohu, být jeho dětmi. Proto také Duch Svatý působí ve všech svátostech, protože jimi jsme posvěcováni. A svátosti jsou Církvi svěřené nástroje milosti – tedy nástroje, jimiž v nás a skrze nás Duch Svatý koná dobro – nejen přirozené, ale božské, nadpřirozené.

Snad proto Kristus tak slavnostně uskutečnil svůj příslib seslání Ducha Parakléta (těšitele, pomocníka, přímluvce, obhájce), když se padesátého dne od jeho zmrtvýchvstání a desátého dne od jeho nanebevstoupení ozval z večeřadla takový hukot, že se seběhl celý Jeruzalém a nad hlavami všech, kdo se modlili ve večeřadle, se objevily ohnivé jazyky.

V apoštolech Duch Svatý způsobil, že byli posvěceni a upevněni v dobru, osvíceni a posíleni, a dostali dar mluvit různými jazyky, aby jim rozuměly různé národy, konali zázraky a hlásali Kristovo evangelium bez přimíšení jakéhokoli omylu.

V Církvi Duch Svatý stále působí tak, že ji učí a řídí a skrze ni rozdává své milosti. V nás samotných zase tak, že nás posvěcuje milostí posvěcující, pomáhá nám milostí pomáhající a dává nám své dary.

Darů, které od Ducha Svatého dostáváme, je jistě nepřehledné množství, ale spolu s prorokem Izaiášem (Iz 11,2) jich jmenujeme sedm, kterými nás zvláště naklání k tomu, abychom ochotně přijímali jeho osvětlení, naslouchali jeho vnuknutím a jednali podle nich a tak dokonale-

ji prospívali ve ctnostech. Svatý Tomáš právě pro tyto účinky nazývá milost posvěcující milostí ctností a darů: Jsou to tedy dar moudrosti (*sapientia*), který nám pomáhá vidět Boha a jeho stvoření ve světle Božím; dar rozumu (*intellectus*), kterým pronikáme do smyslu pravd víry; dar rady (*consilium*) nám pomáhá správně volit to, co se líbí Bohu; dar síly (*fortitudo*) nám pomáhá přemáhat obtíže našeho pozemského putování; dar umění (*scientia*) nám pomáhá dělat to, co je správné, a nedělat, co je nesprávné; dar zbožnosti (*pietas*) nás vede k důvěře a oddanosti vůči Bohu, našemu Otci; dar bázně Boží (*timor Domini*) nás vede k úctě k Bohu a vyhýbání se všemu, co se mu nelíbí.

„Protože jste synové, poslal nám Bůh do srdce Ducha svého Syna, Ducha, který volá: Abba, Otče!“ (Gal 4,6)

fr. Cyprián Suchánek OP

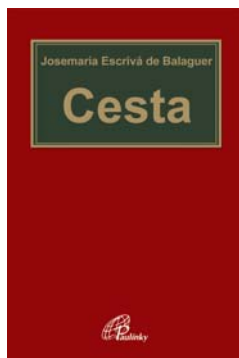
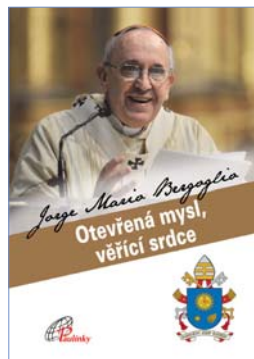
P. Mgr. Cyprián Suchánek OP, rektor kostela sv. Bartoloměje v Praze

Z nabídky nakladatelství a knihkupectví PAULÍNKY

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1, tel.: 224 818 757, mobil 733 755 999

on-line knihkupectví: www.paulinky.cz, e-mail: objednavky@paulinky.cz

Jorge Mario Bergoglio – František: Otevřená mysl, věřící srdce

Přednášky čtyř cyklů duchovních cvičení, v nichž je křesťanský život představován jako neúnavné úsilí o zlepšení kvality života, a to jak ve vztahu k Bohu, tak k lidem a světu. Váz., 320 str., 295 Kč

Josemaría Escrivá de Balaguer: Cesta

999 krátkých myšlenek zakladatele Opus Dei, které čtenáře podnětují k dialogu s Bohem. Váz., 312 str., 275 Kč

Bertha Sofía Pitalúa: Zpátky u tatínka

Omalovánka vycházející z evangelijního úryvku o marnotratném synovi, anebo ještě lépe o marnotratné lásce otcově. Brož., 16 str., 38 Kč

Jak to vidí Ondřej Vaněček

K volbám jako k referendu

Znepokojivější než jindy mi přijdou poslední týdny na domácí politické scéně, kterou obchází strašidlo referenda. Levice se šikuje, populisté jsou na postupu. Pak tu máme stranu, která prý nechce být „kostelní“. Neznamená to ovšem nic jiného než pozvání pro všechny, jimž jsou drahé tytéž hodnoty jako těm, kteří do kostela ještě stále chodí.

České komunisty si představuji jako draka ani ne tak rudého, jako slizkého. Veškeré úsilí vynaložené po roce 1989 na jakousi regulaci bolševiků od záka zu po požadavky na reformu totiž stéká po jeho ochranném šlemu. Jeho otrávený dech překroucených pravd, polopravd i nestoudných lží přinesl i referendum o „církvních restitucích“. Je to až fascinující zvrácenost: komunisté v KSČM (a řady kryptokomunistů v jiných organizacích) by se o svou vinu za systematickou snahu o likvidaci církve rádi podělili s co možná nejvyšším počtem spoluobčanů, ze kterých by tak nadělali své spolupachatele. To je ďábelské. Představte si, jak lupiči hlasují, zda vrátí odcizené věci. A zkuste si představit, jak bandité, když se na ně vyvine tlak, aby ukradený majetek vrátili obětem nebo je odškodnili, vyzývají lidi, jimž dřív vládli: „Hlasujme, zda jim to vrátíme! Vždyť jim to snad ani nepatřilo! A není to odškodné nemravně vysoké?“ A k tomu na svou oběť chrlí jed pomluv. To je ještě ďábelstější. Komunistům jde o to, aby legitimizovali tehdejší státní loupež. Takto se chtějí „očistit“! Je-

nomže s čím přijdou, je zas jen špína – ta totiž vychází ze samého zkaženého jádra banditistické komunistické ideje.

Dalším krokem v úsilí legitimizovat komunistickou éru je puč v Ústavu pro studium totalitních režimů a následná „čistka“ nepohodlných badatelů. Zde už jejich „odborníci“ budou omlouvat justiční vraždy a další bolševická zvěrstva?

Také četní lidé kolem prezidenta Zemanova pocházejí z elit z dob normalizace nebo jsou s nimi provázáni. Na internetu kolující výklad zkratky SPOZ jako Strany přátel organizovaného zločinu je snad přemrštěný, nicméně lidé v tomto uskupení nejsou zárukou, že korupce ubude. A co odpovědět na ANO magnáta Babiše, na jehož výrobcích si pochutnáváme? Čím nás bude v politice krmit populist, který plive na celý vývoj po roce 1989 a jehož hnutí lidé opouštějí prý kvůli jeho diktátorskému stylu? Přijde vám to chutné a stravitelné? Nebo Okamurův Úsvit přímé demokracie? Nebyla by taková „vůle lidu“ projevovaná referendy spíš „soumrakem pluralitní demokracie“ a respektu k menšinám?

Stačí tak málo: Jít k volbám. Václav Ryněš si v 15. čísle *RC Monitoru* nebyl jist, kdo „v českém stranickém prostředí chce a bude hájit zájmy křesťanského společenství“. Žije na Marsu? Na jaře jsem vstoupil do skomírající buňky KDU-ČSL v jednom středočeském městě, kam jsem se přestěhoval. Podobně jako v Církvi, ani v této straně není všechno úplně v pořádku. Ale neznám žádný jiný politický subjekt, který by dokázal lépe hájit křesťanské hodnoty.

Kdyby si všichni aktivní křesťané a ti, kterým je dědictví této kultury drahé, vybrali jednu stranu a spoluutvářeli si ji k svému obrazu, stanou se nepřehlédnutelnou silou, politickým obrem. Je nejvyšší čas – Kristovi následovníci jsou otloukáni nejen v Egyptě a Sýrii, ale už i na Západě. Prezident míní, že zákon o majetkovém narovnání může sněmovna vzešlá z mimořádných voleb změnit rychleji než referendum. A zítra nám zakážou nosit křížky jako v Anglii?

Ondřej Vaněček
publicista a grafik

RC MONITOR SI MŮŽETE OBJEDNAT NA ADRESE:
Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz.

Jméno a příjmení:

Ulice:

Obec:

PSČ:

E-mail:

Počet výtisků:

Náklady na tisk a distribuci jednoho čísla jsou přibližně 20 Kč, což za rok činí 440 Kč. Periodikum je distribuováno zdarma a jeho vydávání je možné jedině díky zasláným darům. Všem dárcům Pán Bůh zaplatí.

Letem světem

Do voleb zbývá několik týdnů. Kampaně nabraly plné obrátky. Mnozí vkládají naději do hnutí ANO 2011 Andreje Babiše, jenž chce řídit stát jako „prosperující firmu“. Jak výstižně napsal Jan Lipold na serveru *Aktuálně.cz*, „kvalita života se neměří ziskem před zdaněním. **Mezi řízením státu a firmy je asi takový rozdíl jako mezi kulturou a firemní kulturou.** Babiš slibuje velkou změnu, chce skoncovat s politiky, kteří to tu řídí 23 let. Ale co udělá, až zjistí, že se stát jako firma řídit nedá?“ Bývalý aktivní spolupracovník StB oslnil a je považován za volebního favorita. Jedno z hesel jeho obří kampaně je „Nejsme politici. Makáme.“ Jak však autor komentáře trefně poznamenal, **pro prosperující stát je více než makat důležité myslet.**

ČSSD pokračuje v devastaci rodin: plánuje zlevnit (a z fondů EU i státního rozpočtu dotovat) **službu hlídání sotva narozených dětí, aby jejich matky mohly pracovat.** To je přeci známá věc, že základ prosperity celých generací je máma v práci a děti v ústavech na hlídání...

„Neexistuje větší pocta než být vězňem pro Krista. Vězení je natolik posvátné místo, že bych se toho nikdy nebyl nadál,“ pronesl po svém zatčení 18. 11. 1952 **Mons. Vladimír Ghika, nový blahoslavený rumunský mučedník komunismu.** Mučednictví je aktuální i dnes – server *Postoy.sk* uveřejnil text blízkovýchodního analytika Raymonda

Ibrahima o osudech unesených egyptských dětí z křesťanských rodin. **„Únosy mladých křesťanů a jejich držení jako rukojmí jsou v Egyptě čím dál častější.“** V dubnu byl na cestě do kostela unesen desetiletý ministrant Sameh George. Únosci od jeho rodičů požadovali 250 tisíc egyptských liber. Další křesťanský chlapec byl unesen před koste-

Koláž: mimi

lem sv. Pavla, kam pravidelně chodil na mši svatou. I tady únosci požadovali významné výkupné za chlapcův život. „Anonymní únosci“ jsou výhradně muslimové, jejichž cílem je návrat Muslimského bratrstva k moci. Jejich postoj ke křesťanům je jednoznačně nenávistný – **pro ně nejsou víc než psi.** Nenávist je tak velká, že popravu unesených dětí i přes obdržené výkupné mnohdy stejně vykonají. To byl osud šestiletého Cyrila, kterého unesli v květnu.

Rodina zaplatila 30 tisíc liber. Únosci však chlapce zavraždili a jeho tělo bylo později nalezeno v toaletě jednoho domu. Katastrofální jsou také osudy unesených dětí z křesťanských rodin – ty jsou často obětmi hrozného násilí a násilím bývají též donuceny ke konverzi a sňatku s muslimy.

V době, kdy vzniká tento text, ještě není jasné, zda USA a další země G20 zaútočí na Sýrii. **Laureát Nobelovy ceny míru Barack Obama má nicméně silnou aspiraci zasáhnout do země válečným krokem.** Sám papež František zaslal list prezidentovi Ruské federace Vladimíru Putinovi, kde nejprve poukazuje na „pozitivní roli Ruské federace při prosazování ovladatelnosti světových financí hluboce postižených krizí v roce 2008“, přičemž vyjadřuje názor, že nynější doba si žádá „světový finanční rámec se spravedlivými a jasnými pravidly umožňujícími spravedlivější a solidárnější svět“ pro „všechny lidské bytosti od nejstarších až po děti spočívající ještě v mateřském lůně“. **„Je bolestné konstatovat,“ píše papež František, „že v syrském konfliktu převažuje již od začátku příliš mnoho postranních zájmů, které zabránily nalézt řešení zamezující zbytečnému masakru, jehož jsme svědky.“** Svatý otec pak vyjadřuje přání, aby představitelé G20 nezůstali neteční vůči dramátům, která sužují milovaný syrský lid. Oremus!

-zd-

15. 9.	Ne	24. neděle v mezidobí Ex 32,7–11.13–14, Žl 51, I Tim 1,12–17, Lk 15,1–32
16. 9.	Po	sv. Ludmila, mučednice I Tim 2,1–8, Žl 28, Lk 7,1–10
17. 9.	Út	sv. Kornélius, papež, a Cyprián, biskup, mučedníci I Tim 3,1–13, Žl 101, Lk 7,11–17
18. 9.	St	sv. Jan Macias, řeholník OP I Tim 3,14–16, Žl 111, Lk 7,31–35
19. 9.	Čt	sv. Januáriuš, biskup a mučedník I Tim 4,12–16, Žl 111, Lk 7,36–50
20. 9.	Pá	sv. Ondřej, Pavel a druhové, mučedníci I Tim 6,2c–12, Žl 49, Lk 8,1–3
21. 9.	So	Svátek sv. Matouše, apoštola a evangelisty Ef 4,1–7.11–13, Žl 19, Mt 9,9–13

22. 9.	Ne	25. neděle v mezidobí Am 8,4–7, Žl 113, I Tim 2,1–8, Lk 16,1–13
23. 9.	Po	Památka sv. Pia z Pietrelciny, kněze Ezd 1,1–6, Žl 126, Lk 8,16–18
24. 9.	Út	sv. Gerard, biskup a mučedník OSB Ezd 6,7–8.12b.14–20, Žl 122, Lk 8,19–21
25. 9.	St	sv. Kleofáš, mučedník Ezd 9,5–9, Tob 13, Lk 9,1–6
26. 9.	Čt	sv. Kosma a Damián, mučedníci Ag 1,1–8, Žl 149, Lk 9,7–9
27. 9.	Pá	Památka sv. Vincence z Paula, kněze Ag 1,15b–2,9, Žl 43, Lk 9,18–22
28. 9.	So	Slavnost sv. Václava (Doporučený svátek) Mdr 6,9–21, I Kron 29, I Petr 1,3–6; 2,21b–24, Mt 16,24–27

Res Claritatis MONITOR – publicistický třináctideník vydávaný o. s. Res Claritatis pod záštitou České dominikánské provincie. Noviny jsou zaměřeny na osvětu široké veřejnosti v oblasti života a postojů římskokatolické Církve jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. ISSN: 1214-8458. MK ČR E 15474. Adresa redakce: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz, číslo účtu: 2400089111/2010. Šéfredaktor: Zdeňka Rybová. Výkonný redaktor: Mgr. Dagmar Kopecká. Redakční rada: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP, fr. Cyprián Suchánek OP, Mgr. Radim Ucháč, Mgr. Ondřej Vaněček. Teologický poradce: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství pražského č.: arc/419/10 ze dne 10. 9. 2010. Nevyžádané příspěvky a materiály se nevracejí.

